

Grafit, a vakvezető kutya blogja 22. rész [#grafitblog](#)

Kedves Olvasóim!

Engedjétek meg nekem, hogy most Bogi visszaemlékezéseiből osszak meg veletek pár történetet, mert méltón van helyük ebben a blogban. Bogi akármilyen zsémbeskedő dáma is volt, nagyon sokat tett azért, hogy emléke soha ne halványuljon el. ❤️

A következő pár részben tehát az ő történeteit olvashatjátok!

2008. szeptember 30-át írtunk, amikor is felgyorsultak az események körülöttem. Mondta nekem a kiképzőm, hogy elmegyünk valahová, ahol megismerkedhetem valakivel, aki ha én is úgy akarom, az új gazdám lehet majd. Őszintén szólva én legszívesebben a kiképzőmet kísérgettem volna, nagyon szerettem őt, s el sem tudtam képzelni, hogy valakit fogok majd még úgy kedvelni mint őt? 🥰

A kedves olvasóknak mondom, hogy Boginak és nekem más volt az oktatónk. Bogi keveset mesélt a gyerekkoráról, azt tudom, hogy egy családnál nevelkedett, s 1 éves korában került a tanítójához. Visszatérve tehát arra a napra, kora délután volt mikor elindultunk megismerni a gazdi-jelöltemet. Nekem nem volt a négy lábú mamám mellettem, hogy biztató szavakkal küldjön utamra, ő máshol élte a boldog mindennapjait.

Megérkeztünk egy paneltömbhöz, majd lifteztünk egyet, s jött a csengetés, s a kinyíló ajtóban ott állt a gazdi. Nagy örömmel tessékelt bennünket befele. Úgy voltam vele, hogy a legfontosabb, hogy térképezzük fel először is, hogy mi újság a konyhával, ha az rendben van, akkor bánja kánya, talán megbarátkozom az új helyzettel.

Besétáltam tehát az új gazdám életébe, azaz a konyhájába. 😊 Az oktatómmal beszélgettek, hogy hová kerülnék, hol lenne a fekhelyem, s mindenről, ami az én életkörülményeimmel kapcsolatos. Sokat simizett engem, kedveskedett nekem, egész szimpatikus volt. A tanítóm mondta, hogy menjünk le, sétáljunk kicsit hármásban, hogy próbáljuk ki, hogy én hogy vezetem őt. Képzeld Grafit, mennyire ügyetlen volt! 🤪

Te azt nem is tudod, hogy második kutyájaként mennyire jó dolgod volt már! Rám adta a hámat, s elkezdtem vezetni, ő meg egyfolytában rosszul lépkedett utánam, vagy rám taposott, vagy mellettem lépkedett s nem hagyta, hogy vezessem, hanem húzta a hámfogót, ah valami hihetetlen volt! Nem tudott szépen követni engem ahogyan azt kell! Gondoltam is, hogy te jó ég, maradok inkább a mesteremmel, ő legalább nem tipor rá a lábaimra másodpercenként!

Mondta a tanítóm, hogy legyek vele türelmes mert én vagyok az első kutyája s meg kell tanulnia azt, hogy hogyan kell követni szépen egy vakvezető ebet, s azért is hozott engem hozzá mert én vagyok annyira okos, intelligens, türelmes, hogy mindenféle szempontból tudok belőle egy normális gazdát faragni! Megkérdezte tőlem, hogy Bogi vágysz a kihívásokra vagy nem? Kit hozhatnék ide helyetted, aki meg tudna birkózni ezzel a kutyát próbáló feladattal? Ki lenne nálad alkalmasabb erre a küldetésre? Rájöttem, hogy senki. Vállaltam tehát, hogy minden tőlem telhetőt megteszek, hogy rendes vakvezető kutyás gazdi váljon belőle. 🐾

Ezek után többször találkoztunk, s igaz, hogy időbe telt, de úgy láttam én is, hogy nem reménytelen eset. Áh Grafit te már amiket átéltél vele a kezdetekben az semmi ahhoz képest, amiken én mentem vele keresztül! Egy idő után azt mondta a kiképzőm, hogy aludjak is ott nála. Nagyon nyugtalan voltam, amiket a gazdi-jelöltem félre is értett, azt hitte, hogy le akarok menni a dolgomat intézni, így éjjel a balga lélek le is vitt vagy háromszor is, én meg csak andalogtam vele a ház melletti füves részen. Egy idő után rájöttem, hogy ez nem is olyan rossz dolog, élvezni a friss levegőt a csillagfényes éjszakákat, ezért éltem tehát a lehetőséggel, s jó párszor megsétáltattam az éj közepén!

Bogi te papolsz nekem? – Kérdeztem tőle. Szép kis firma voltál hallod-e! – Az hát! mondta nevetve. No de most már aludjál, majd holnap mesélek tovább.

Én, pedig majd egy hét múlva folytatom Bogi történetét.
Tisztelettel:
Majaligeti Grafit

